

така сума є значною), то стає зрозумілими, що дозволити собі таку «розкіш» зможе не кожне підприємство. Крім того, наразі відсутні норми, які б регулювали порядок нарахування штрафів стосовно неподання органам статистики разом із фінансовою звітністю аудиторського висновку.

Враховуючи вищевикладене, варто відмітити, що норми вітчизняного законодавства є обов'язковими для виконання всіма суб'єктами господарювання, включаючи і в галузі аудиторської діяльності.

Дискусійним є питання розширення кола об'єктів обов'язкового аудиту в аграрному секторі. Потребує подальшої розробки також механізм оптимального співвідношення систем і методів регулювання аудиторської діяльності в Україні.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про аудиторську діяльність» від 22.04.1993 р. № 3125-XII.
2. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про аудиторську діяльність» від 14.09.2006 р., № 140-V.
3. Закон України «Про господарські товариства» від 19.09.1991 р., № 1576-XII.
4. Постанова Верховної Ради України «Про порядок введення в дію Закону України «Про аудиторську діяльність» від 22.04.1993 р., № 3126-XII.
5. *Редько Олександр Юрійович*. Аудит в Україні. Морфологія: Монографія / Державна академія статистики, обліку та аудиту Держкомстату України; Національний Центр обліку та аудиту. — К.: Інформаційно-аналітичне агенство, 2008. — 493 с.

С.О. Гримблат, професор
Ю.Г. Батир, канд. екон. наук, доцент
Харківська державна зооветеринарна академія

ЕФЕКТИВНІСТЬ ІНВЕСТИЦІЙ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ УКРАЇНИ

Зважаючи на вступ України до Світової організації торгівлі, курс на інноваційний розвиток національного АПК слід розглядати як стратегічне завдання, а всі заходи, що передбачаються в цьому напрямі, як пріоритетні.

Нині у розвинутих країнах більша частина ресурсів спрямована у сферу нарощування і передавання знань, а не традиційного капіталу. Про це свідчать зусилля провідних країн світу в «збиранні умів» і збільшення кількості вчених та інженерів, що працюють у науково-технічній сфері цих країн, а також зростання обсягів асигнувань на наукові дослідження. У 2001 р. США й Ізраїль витрачали на ці цілі по 2,1 % ВВП, Швеція — 3,6 %, Фінляндія — 3,4 %, Ісландія — 3,1 %. За цим показником Японія находиться на 4-му місці, США — на 6-му, Німеччина — на 9-му, Франція — на 10-му, Росія — на 21-му, Китай на 25-му. В Україні на ці цілі витрачається протягом останніх років менше 1 % ВВП (при тому, що сам обсяг ВВП є значно меншим, ніж ВВП названих країн). Світовий ринок високих технологій становить майже 2 трлн дол.; з них на США припадає 39 %, Японію — 30 %, Німеччину — 16 %.

Прямі іноземні інвестиції в економіку України у 2007 р. збільшилися проти 2002 р. на 16,6 млрд доларів США, або у 4,7 рази, що свідчить про зростаючий приріст інтелектуального капіталу та привабливість. Та їх розподіл по галузях економіки був не пропорційним. Так, їх частка у сільське господарство склала 1,8 %, у промисловість 28,3 %, фінансову діяльність 11,4 %.

За останні шість років ВВП України збільшилося на 741,1 млрд грн (у 2,6 рази) і у 2006 р. склало 1201687 млн грн, найбільший приріст її отримано у галузі торгівлі (у 3,2 рази) та будівництві (у 3,4 рази). Сільське господарство, яке з 1991 р. знаходилося у стані важкої економічної кризи, починаючи з 2000 р. почало нарощувати обсяги виробництва. У 2006 р. ВВП тут становить 97112 млн грн, що на 30,8 млрд грн, або у 1,5 рази більше, чим у 2001 р. Треба відмітити, що найбільші темпи приросту ВВП були у 2000 — 9,8 %, 2001 — 10,2 % та 2004 рр. — 19,7 %. Причому значна частина її була отримана за рахунок рослинництва, де приріст склав 26 % і за загальними обсягами виробництва майже вийшла на рівень 1990 р. (82,5 %). На жаль, галузь тваринництва, яка є більш ресурсовитратною і потребує державних субвенцій, забезпечила менший приріст ВВП (16,5 %), а відносно 1990 р. тільки 50,4 %, тобто у 2 рази менше.

За останні роки простежується пряма залежність зросту рівня прибутків від рівня інвестицій у розвиток галузей. Загальна кількість інвестицій у всі напрямки економічної діяльності в Україні у 2006 р. склала 125254 млн грн, що у 3,8 разу пере-

вищує їх обсяги у 2001 р., у сільському господарстві відповідно — 7190 млн грн, що у 4,6 разу більше проти 2001 р., у промисловості — 44804 млн грн (у 3,3 разу більше). Але треба відмітити, що в аграрному секторі темпи зростання обсягів інвестицій (у 4,6 разу) перевищували темпи збільшення прибутку (у 3,0 рази), у промисловості навпаки — 3,3 разу проти 4,1 разу. Але загальний обсяг інвестицій у сільське господарство в 2006 р. був у 6,2 разу меншим порівняно з такими у промисловості.

Не менше значення в розвинених країнах надається питанням регулювання розподілу прибутку між галузями народного господарства. Так, за японською моделлю ринкової економіки розподіл прибутків є таким: банки мають менше 1 % прибутків промисловості і сільськогосподарських товаровиробників; комерційні структури — близько 4 %; виробники — 92–95 %, з них 75–85 % спрямовується на стимулювання процесів розширеного відтворення. Натомість в Україні за період реформування економіки в напрямі до ринкових відносин спостерігалася протилежна ситуація щодо державного регулювання ринкових механізмів. У 1995 р. банки України одержували 60 % прибутків усього народного господарства; комерційні структури — 25–28 %, тоді як промисловість і сільське господарство — 12–15 %, у 2005 р. фінансові структури одержали 15,3 %, промисловість 45,5 %, сільське господарство 3,6 % прибутків.

Для збільшення обсягів інвестування аграрного сектору слід передбачити кошти на відшкодування різниці між мінімальними гарантованими й ринковими цінами на всі види продукції. Додаткові ж інвестиції в першу чергу необхідно направляти в інноваційні процеси галузі.

Список використаних джерел

1. *Саблук П. Т.* Розвиток сільських територій в контексті забезпечення економічної стабільності держави // Соціально-економічні проблеми розвитку українського села і сільських територій: — К.: ННЦ, «ІАЕ», 2005. — С. 4—19.
2. *Стадник В. В., Йохна М. А.* Інноваційний менеджмент: Навчальний посібник. — К.: Академвидав, 2006. — 464 с.
3. *Гримблат С. О., Батырь Ю. Г., Кузьмин Б. М.* Економіка підприємств: Курс лекцій. — Харків: ХГЗВА, 2008. — 208 с.